

č. 100/1931 Sb. z. a n. Nezákonnost (čl. V č. 1 zák. č. 251/1934 a č. 314/1936 Sb. z. a n.) spatřuje stěžovatel v tom, že prý návrh na donucovací opatření byl nejasný, ale z toho neplyne nezákonnost napadeného usnesení. Stěžovatel ostatně ani neuvedl, kterému zákonnému ustanovení se ona domnělá nejasnost přičítá. A pokud stěžovatel spatřuje nezákonnost v tom, že nesporný soudce, vydává opatření, nehleděl k zájmům dítěte (§ 142 obč. zák.), tedy přehlíží, že tu nešlo o rozhodnutí ve smyslu § 142 obč. zák., nýbrž jen o výkon usnesení již vydaného v nesporném řízení.

Čís. 17006.

Jestliže nejvyšší soud již odmítl dovolání, jež odvolací soud prohlásil za nepřipustné, avšak bez dodatku, že se tak stalo pro zásadní význam jeho rozhodnutí (§ 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.), nelze povolit opravu rozsudku odvolacího soudu připojením onoho dodatku.

(Rozh. ze dne 28. června 1938, R I 904/38.)

Ve sporu o zaplacení 1.594 Kč s přísl. potvrdil odvolací soud zamítavý rozsudek soudu první stolice a vyslovil, že dovolání jest přípustné, avšak neuvedl ani ve výroku, ani v důvodech potvrzujícího rozsudku, že vyslovuje přípustnost dovolání pro zásadní význam svého rozhodnutí. Nejvyšší soud ono dovolání odmítl v podstatě proto, že podle předpisu čl. I č. 2 zák. č. 251/1934, jehož účinnost byla prodloužena zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., nelze pouhý výrok odvolacího soudu o přípustnosti dovolání pokládati za postačující. Poté žalovaná navrhla opravu rozsudku odvolacího soudu připojením odůvodnění v příčině dovolání za přípustné. Odvolací soud zamítl návrh na opravu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Opravu rozsudku podle § 419 c. ř. s. lze sice provésti v každé době, tedy i po jeho právní moci. Oprava ta nemůže však jíti tak daleko, aby zvrátila podklad pro rozhodnutí nejvyššího soudu, jímž spor byl pravoplatně rozhodnut.

V souzeném případě bylo dovolání stěžovatelky z rozsudku krajského soudu v Ch. jako odvolacího soudu ze dne 13. listopadu 1936, č. j. Co IV 504/36-20, usnesením nejvyššího soudu ze dne 15. března 1938 odmítnuto, protože odvolací soud v napadeném rozsudku, jímž byl potvrzen rozsudek první stolice, sice vyslovil »přípustnost dovolání«, avšak nezmínil se o tom, že se přípustnost vyslovuje z důvodu, že jde o rozhodnutí zásadního významu, jak to předpisuje § 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I zákona č. 251/1934, jehož účinnost byla prodloužena zá-

konem č. 314/1936 Sb. z. a n. Tím se stal rozsudek odvolacího soudu pravoplatným a byl spor ve prospěch žalující strany pravoplatně rozhodnut. Navrhla-li pak stěžovatelka, aby rozsudek odvolacího soudu byl podle § 419 c. ř. s. opraven připojením výroku, že se přípustnost dovolání vyslovuje z důvodu, že jde o rozhodnutí zásadního významu, byl by provedením této opravy zvrácen důvod pro odmítnutí dovolání a tím též podklad pro rozhodnutí, jímž spor byl ve prospěch žalující firmy pravoplatně ukončen. Nemůže však býti opravou podle § 419 c. ř. s. změněn podklad pro rozhodnutí nejvyššího soudu, jímž spor mezi stranami byl pravoplatně rozsouzen. Byla by tím podrývána právní bezpečnost, neboť by ten, kdo zvítězil, nebyl pro budoucnost jist, zda pravoplatné rozhodnutí sporu nebude opravou rozsudku nižší stolice zase zvráceno.

Odvolací soud tedy nepochybil, když návrh žalované na opravu rozsudku zamítl.

Č. 17007.

Dokud nebyl právní poměr mezi právním zástupcem a jeho klientem skončen odvoláním příkazu nebo výpovědí zastoupení, jde o »svěřenou spornou věc« ve smyslu § 879 č. 2 obč. zák., dal-li klient advokátu příkaz k vymáhání sporné pohledávky, třebas ji po marném upomínání v příslušném řízení nevymáhal.

(Rozh. ze dne 28. června 1938, R I 912/38.)

Žalobu, kterou se žalující advokát jako postupník Marie D. na žalovaných domáhá zaplacení 2.500 Kč s přísl., soud první stolice zamítl. **D ů v o d y:** Podle žalobcova přednesu a obsahu upomínacích dopisů je zřejmé, že žalobce převzal zastoupení Marie D. jako její právní zástupce, že upomínal žalované jejím jménem o zaplacení nyní zažalované pohledávky a že si jako právní zástupce Marie D. dal od ní vymáhanou pohledávku postoupiti a svým jménem podal proti žalovaným žalobu, o niž tu jde. Má proto soud za to, že Marie D. svěřila žalobci vymáhání zažalované pohledávky jako svému právnímu zástupci. Tomu nasvědčuje i obsah dopisu ze dne 19. října 1935, kde žalobce upomíná žalované jako právní zástupce Marie D. a oznamuje jí, že má příkaz podati proti ní žalobu. Žalovaní neuznávali povinnost k zaplacení pohledávky, o niž je žalováno, jak je zřejmé z toho, že byli opětovně upomínáni o její zaplacení a že když byla podána žaloba, nárok na onu pohledávku rozhodně popřeli a na dopis ze dne 19. května 1937, který žalobci přímo vrátili, napsali, že nemají s Marií D. co jednati. Je proto pohledávka Marie D., jež byla žalobci postoupena, sporná a také se skutečně stala předmětem sporu. Ježto žalobce jest advokátem a jsou tu splněny předpoklady zákazu § 879 č. 2 obč. zák., je neplatný (nicotný) převod zažalované pohledávky postupem s Marie D. na žalobce,